

1.

Víš co, Sašo?

„Nechápu, jak jsi mě do tohotole uvrtal.“

Kluziště na náměstí je narvané k prasknutí. Obloha nad námi dávno zčernala, ale člověk by to s těmi všemi světýlky kolem ani nepoznal. Nasvícené je i kluziště, všude září lampy a spousta ozdob přes pouliční osvětlení i výlohy. Na každém metru čtverečním někdo stojí, popijí punč a jí pirohy, zatímco z reproduktorů poblíž zní koledy. Poklidná vánoční atmosféra svátečních trhů na maximum. Jenom já tady šaškuju v botách, co mají na podrážce ostří, a od pusy mi krom páry jde jedna nadávka za druhou.

Cítil bych se asi trochu líp, kdyby se o mantinel vedle mě neopíral někdo, kdo se na bruslích očividně narodil.

„Myslím, že stačilo říct ‚Same, nechceš na dvojité rande?‘, a bylo to,“ oduší Viktor.

Nezaujatě si prohlíží vzor rukavic, zatímco já se tady snažím posbírat zbytky své důstojnosti. Černé vlasy má svázané do typického drdolu, tmavý kabát mu dělá širší ramena a všechna ta světla kolem podtrhují každičký rys jeho bledé tváře. Sakra, strašně mu to sluší a je hrozně těžké zlobit se na někoho, koho máte rádi a kdo vypadá tak zatraceně dobře.